

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

L E G E

**cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional
privat în domeniul insolvenței**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Titlul I
Raporturile cu state străine, în general

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Domeniul de
reglementare

- Art. 1. – (1) Prezenta lege cuprinde:**
- a) norme pentru determinarea legii aplicabile unui raport de drept internațional privat în materia insolvenței;
 - b) norme de procedură în litigii privind raporturile de drept internațional privat în materia insolvenței;

c) norme privind condițiile în care autoritățile române competente solicită și, respectiv, acordă asistență cu privire la procedurile de insolvență deschise pe teritoriul României sau al unui stat străin.

(2) În sensul prezentei legi, *raporturile de drept internațional privat în materia insolvenței* reprezintă acele raporturi de drept privat cu element de extraneitate care sunt supuse soluționării ca urmare a deschiderii unei proceduri de insolvență și în condițiile stabilite de aceasta.

Sfera de aplicare

Art. 2. – (1) Prezenta lege se aplică în următoarele situații:

a) în cazul în care este solicitată asistență în România de către o instanță străină sau de către un reprezentant străin, în legătură cu o procedură străină de insolvență;

b) în cazul în care este solicitată asistență într-un stat străin în legătură cu o procedură care se desfășoară potrivit Legii nr.64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *procedură română de insolvență*;

c) în cazul desfășurării concomitente a unei proceduri române de insolvență și a unei proceduri străine de insolvență referitoare la același debitor;

d) în cazul în care creditorii sau alte persoane interesate dintr-un stat străin sunt interesate să solicite deschiderea în România a procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau să participe în cadrul unei proceduri deschise.

(2) Prezenta lege nu se aplică în cazul unei proceduri de insolvență care are ca obiect:

a) bănci, cooperative sau alte instituții de credit;

b) societăți și agenți de asigurare;

c) societăți de servicii de investiții financiare, organisme de plasament colectiv în valori mobiliare, societăți de administrare a investițiilor;

d) societăți de bursă, membri ai burselor de mărfuri, case de compensație, membri compensatori ai burselor de mărfuri, societăți de brokeraj, traderi.

Definiții

Art. 3. – În sensul prezentei legi, termenii de mai jos se definesc astfel:

a) ***procedura străină*** este procedura colectivă, judiciară sau administrativă, care se desfășoară în conformitate cu legislația în materie de insolvență a unui stat străin, inclusiv procedura provizorie, în care bunurile și activitatea debitorului sunt supuse controlului sau supravegherii unei instanțe străine, în scopul reorganizării sau lichidării activității aceluși debitor;

b) ***procedura străină principală*** este procedura străină de insolvență care se desfășoară în statul în care se situează centrul principalelor interese ale debitorului;

c) ***procedura străină secundară*** este procedura străină de insolvență, alta decât cea principală, care se desfășoară în statul în care debitorul își are stabilit un sediu, în sensul prevăzut la lit.p);

d) ***centrul principalelor interese ale debitorului*** este, până la proba contrarie, după caz:

- sediul principal al persoanei juridice;
- domiciliul profesional al persoanei fizice care exercită o activitate economică sau o profesiune independentă;
- domiciliul persoanei fizice care nu exercită o activitate economică sau o profesiune independentă;

e) ***reprezentant străin*** este persoana fizică sau juridică, incluzând persoanele desemnate cu titlu provizoriu, autorizate, în cadrul unei proceduri străine, să administreze reorganizarea sau lichidarea bunurilor și a activității debitorului sau să acționeze ca reprezentant al unei proceduri străine;

f) ***lichidator european*** este reprezentantul străin al unei proceduri străine de insolvență care este deschisă într-un stat membru al Uniunii Europene; lista denumirilor lichidatorilor europeni este prevăzută în anexa nr.3;

g) **procedura europeană de insolvență** este procedura colectivă determinată de insolvența debitorului, care se deschide într-un stat membru al Uniunii Europene, antrenând desistarea parțială sau totală a debitorului de conducerea activității sale, precum și desemnarea unui lichidator european; lista denumirilor acestor proceduri este prevăzută în anexa nr.1;

h) **procedura de lichidare** este acea procedură de insolvență europeană în care se realizează lichidarea bunurilor debitorului, inclusiv atunci când procedura respectivă se finalizează printr-un concordat, plan de reorganizare sau o altă măsură ce pune capăt stării de insolvență, ori în cazul în care procedura se încheie din cauza lipsei bunurilor; lista denumirilor acestor proceduri este prevăzută în anexa nr.2;

i) **creditor străin** este creditorul al cărui domiciliu sau, după caz, sediu este stabilit într-un stat străin;

j) **reprezentant român** este persoana fizică sau juridică desemnată ca administrator sau lichidator judiciar, în cadrul unei proceduri române de insolvență, în conformitate cu prevederile Legii nr.64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

k) **instanța străină** este autoritatea judecătorească sau de altă natură, abilitată să deschidă și să controleze sau să supravegheze o procedură străină ori să adopte hotărâri în cursul derulării unei asemenea proceduri;

l) **hotărâre** - atunci când este vorba de deschiderea unei proceduri de insolvență sau de desemnarea unui reprezentant - este hotărârea oricărei instanțe competente prin care se deschide o asemenea procedură sau se desemnează un reprezentant;

m) **momentul deschiderii procedurii** este momentul la care hotărârea de deschidere a procedurii produce efecte, chiar dacă aceasta nu are caracter definitiv;

n) **sediul principal** este locul în care se află centrul principal de conducere și de gestiune a activității statutare a persoanei juridice, chiar dacă hotărârile

organului de conducere respectiv sunt adoptate potrivit directivelor transmise de membri, acționari sau asociați din alte state;

o) *sediul profesional* este locul în care funcționează conducerea activității economice ori a exercitării profesiei independente a persoanei fizice;

p) *sediul* este orice punct de lucru în care debitorul exercită, cu mijloace umane și materiale și cu caracter netranzitoriu, o activitate economică sau o profesie independentă;

q) *statul* în care se găsește un bun este:

- pentru bunurile corporale - statul pe teritoriul căruia este situat bunul;

- pentru bunurile și drepturile pe care proprietarul sau titularul trebuie să le înscrie într-un registru public - statul sub a cărui autoritate este păstrat registrul;

- pentru creanțe - statul pe teritoriul căruia se află centrul principalelor interese ale debitorului creanței, astfel cum este determinat la lit.d).

Obligații
internaționale
ale României

Art. 4. – În măsura în care există neconcordanță între dispozițiile prezentei legi și obligațiile României izvorând din tratate, convenții sau orice altă formă de acord internațional, bi sau multilateral, la care România este parte, prevederile tratatului, ale convenției sau ale acordului internațional se vor aplica cu prioritate.

Instanța sau
autoritatea
competentă

Art. 5. – Atribuțiile stabilite de prezenta lege, referitoare la recunoașterea procedurilor străine și cooperarea cu instanțele străine sunt de competența tribunalului, prin judecătorul-sindic, precum și a reprezentantului român, după cum urmează:

A. tribunalul în circumscripția căruia se află sediul debitorului. În sensul prezentei legi, se consideră că persoana juridică străină are sediul în România și în cazul în care are pe teritoriul țării o sucursală, agenție, reprezentanță sau orice altă entitate fără personalitate juridică. În cazul în care debitorul are mai multe sedii în România, competența revine oricăruia dintre tribunalele

în circumscripția cărora se află sediile respective;

B. în cazul în care debitorul nu are nici un sediu în România, competent este:

a) tribunalul sau oricare din tribunalele în circumscripția cărora se află bunuri imobile aparținând debitorului, atunci când în obiectul cererii se regăsesc bunuri imobile, în mod exclusiv sau alături de alte bunuri;

b) tribunalul în circumscripția căruia se păstrează registrul în care este înscrisă nava sau aeronava care face obiectul cererii;

c) tribunalul în circumscripția căruia se află sediul societății comerciale române la care debitorul deține valorile mobiliare care fac obiectul cererii;

d) Tribunalul București, în cazul în care obiectul cererii îl constituie drepturi de proprietate intelectuală protejate în România, titluri de stat, bonuri de tezaur, obligațiuni de stat și municipale aparținând debitorului;

e) în cazul în care obiectul cererii îl constituie drepturi de creanță ale debitorului asupra unei persoane sau autorități publice, tribunalul în circumscripția căruia se află domiciliul sau reședința, respectiv sediul persoanei sau al autorității publice respective.

Autorizarea
reprezentantului
român în scopul
acționării într-un
stat străin

Art. 6. – Reprezentantul român este abilitat să acționeze într-un stat străin, ca reprezentant al procedurii deschise în România, în condițiile stabilite de legea străină aplicabilă.

Excepții de
ordine publică

Art. 7. – Instanțele românești vor putea refuza recunoașterea unei proceduri străine, executarea unei hotărâri judecătorești străine adoptate în cadrul unei asemenea proceduri, a hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care prezintă o strânsă legătură cu aceasta ori încuviințarea oricărei alte măsuri prevăzute de prezenta lege, doar în situația în care:

a) hotărârea este rezultatul unei fraude comise în procedura urmată în străinătate;

b) hotărârea încalcă dispozițiile de ordine publică de drept internațional privat român; constituie un asemenea temei de refuz al recunoașterii încălcarea dispozițiilor legale cu privire la competența exclusivă de judecată a instanțelor românești.

Aplicabilitatea
Legii
nr.105/1992

Art. 8. – Prevederile prezentei legi se completează, în măsura compatibilității lor, cu dispozițiile Legii nr.105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat.

Interpretarea

Art. 9. – În interpretarea prezentei legi se va ține seama de originea sa internațională, precum și de necesitatea promovării uniformității în aplicarea sa și a respectării bunei-credințe.

CAPITOLUL II

Accesul reprezentanților și al creditorilor străini la instanțele românești

Dreptul de acces
direct

Art. 10. – Reprezentantul străin are dreptul de a se adresa direct instanțelor românești.

Cererea
reprezentantului
străin de
deschidere a
procedurii
prevăzute de
Legea
nr.64/1995

Art. 11. – Reprezentantul străin are calitate procesuală activă pentru a introduce o cerere de deschidere a procedurii, în conformitate cu dispozițiile Legii nr.64/1995, în măsura în care toate celelalte condiții necesare deschiderii unei asemenea proceduri sunt îndeplinite potrivit legii române.

Participarea
reprezentantului
străin în cadrul
procedurii
deschise potrivit
Legii nr.64/1995

Art. 12. – Reprezentantul străin are calitatea procesuală de a participa în cadrul unei proceduri deja deschise împotriva debitorului, potrivit Legii nr.64/1995, numai din momentul recunoașterii procedurii străine pe care o reprezintă.

Limitarea
competenței

Art. 13. – Acțiunea formulată de reprezentantul străin în fața instanțelor românești, în conformitate cu prezenta lege, nu va conduce la extinderea competenței instanțelor românești asupra acestui reprezentant, a bunurilor și a activității externe ale debitorului decât pentru soluționarea capetelor acțiunii formulate, fără a viza alte scopuri.

Participarea
creditorilor
străini în cadrul
procedurii
deschise potrivit
Legii nr.64/1995

Art. 14. – (1) Creditorii străini se bucură de aceleași drepturi referitoare la deschiderea și participarea în cadrul procedurii deschise, potrivit Legii nr.64/1995, ca și creditorii români.

(2) Prevederile alin.(1) nu modifică ordinea de plată a creanțelor în procedura prevăzută de Legea nr.64/1995, în cazul falimentului. În privința creanțelor creditorilor străini, acestea nu vor fi plasate pe un loc inferior categoriei creanțelor chirografare, cu excepția acelor creanțe care se încadrează în categoria creanțelor subordonate creanțelor chirografare.

(3) Creanțelor nescadente și celor sub condiție li se vor aplica, în mod corespunzător, prevederile Legii nr.64/1995.

(4) Creanțelor negarantate și părților negarantate ale creanțelor garantate, care nu sunt scadente la data înregistrării cererii de admitere a acestora, li se vor aplica, în mod corespunzător, prevederile Legii nr.64/1995.

Citarea,
comunicarea și
notificarea
oricărui act de
procedură,
prevăzute de
Legea
nr.64/1995, către
creditorii străini

Art. 15. – (1) Citarea creditorilor străini cunoscuți, precum și comunicarea și notificarea oricărui act de procedură către aceștia se vor realiza în condițiile Legii nr.64/1995. Instanțele vor dispune luarea măsurilor corespunzătoare pentru îndeplinirea actelor respective de procedură și față de creditorii străini cu adresă necunoscută.

(2) Îndeplinirea actelor de procedură menționate la alin.(1) se va face în mod individual, cu excepția cazului în care instanța consideră că, potrivit circumstanțelor de fapt, folosirea unei alte modalități ar fi mai potrivită. Instanțele nu sunt ținute să apeleze, în mod obligatoriu, la comisii rogatorii sau alte formalități similare.

(3) Notificările transmise creditorilor străini prin care se comunică deschiderea procedurii vor indica elementele prevăzute de dispozițiile Legii nr.64/1995, inclusiv conținutul minim obligatoriu al cererii de admitere a creanței asupra averii debitorului.

CAPITOLUL III

Recunoașterea procedurii străine și măsuri cu executare vremelnică

Cererea de
recunoaștere a
procedurii
străine

Art. 16. – (1) Reprezentantul străin are calitate procesuală activă pentru a formula în fața instanței românești competente o cerere de recunoaștere a procedurii străine în care acesta a fost desemnat.

(2) Cererea de recunoaștere va fi însoțită de unul din următoarele documente:

a) o copie certificată a hotărârii de deschidere a procedurii străine și de desemnare a reprezentantului străin;

b) o adeverință emisă de instanța străină, prin care se certifică existența unei proceduri străine și desemnarea reprezentantului străin;

c) în lipsa mijloacelor de probă menționate la lit.a) și b), orice altă dovadă de deschidere a procedurii străine și de desemnare a reprezentantului străin, admisibilă în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr.66/1999 pentru aderarea României la Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, aprobată prin Legea nr.52/2000, ori de alte tratate, convenții sau orice altă formă de acord internațional, bi sau multilateral, la care România este parte.

(3) Cererea de recunoaștere va fi însoțită de o declarație prin care se vor preciza toate procedurile străine cu privire la debitor, despre care reprezentantul străin are cunoștință.

(4) Dacă consideră necesar, instanța va putea solicita traducerea în limba română a documentelor furnizate în scopul susținerii cererii de recunoaștere.

Prezumțiile
referitoare la
recunoaștere

Art. 17. – (1) Instanța va putea considera că procedura străină care face obiectul cererii de recunoaștere este o procedură în sensul celei prevăzute la art.3 lit.a) și că reprezentantul străin este acea persoană sau autoritate prevăzută la art.3 lit.e), dacă hotărârea sau adeverința prevăzută la art.16 alin.(2) indică aceasta.

(2) Instanța va putea considera că documentele furnizate în scopul sprijinirii cererii de recunoaștere sunt veridice, chiar dacă nu sunt legalizate.

Hotărârea de
recunoaștere a
procedurii
străine

Art. 18. – (1) Sub rezerva dispozițiilor art.7, procedura străină va fi recunoscută în măsura în care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) procedura străină reprezintă acea procedură prevăzută la art.3 lit.a);

b) reprezentantul străin care solicită recunoașterea este acea persoană sau autoritate prevăzută la art.3 lit.e);

c) cererea de recunoaștere îndeplinește condițiile stabilite la art.16 alin.(2);

d) cererea de recunoaștere a fost formulată în fața instanței competente prevăzute la art.5;

e) există reciprocitate în ceea ce privește efectele hotărârilor străine între România și statul instanței care a pronunțat hotărârea.

(2) Procedura străină va fi recunoscută ca:

a) procedură străină principală, dacă aceasta se desfășoară într-un stat străin în care debitorul își are stabilit centrul principalelor sale interese;

b) procedură străină secundară, dacă aceasta se desfășoară într-un stat străin în care debitorul își are stabilit un sediu, în înțelesul prevăzut de art.3 lit.p).

(3) Cererea de recunoaștere a procedurii străine va fi soluționată cu precădere și celeritate. Când procedura de citare este legal îndeplinită, judecata poate continua în ziua următoare sau la termene scurte, succesive, date în cunoștința părților.

(4) Instanța se pronunță asupra cererii de recunoaștere, după citarea părților, prin pronunțarea unei hotărâri definitive, care poate fi atacată cu recurs.

(5) Hotărârea de recunoaștere a procedurii străine se bucură de autoritate relativă a lucrului judecat; instanța o va putea retracta sau modifica, în măsura în care se dovedește, ulterior pronunțării sale, că temeiurile și condițiile recunoașterii lipseau, în tot sau în parte, ori au încetat să existe.

Informarea
ulterioară

Art. 19. – Ulterior sesizării instanței române cu cererea de recunoaștere, reprezentantul străin va aduce de îndată la cunoștința acesteia următoarele informații:

a) orice modificare importantă survenită în derularea procedurii străine supuse recunoașterii ori recunoscută sau în statutul său de reprezentant al acelei proceduri;

b) deschiderea oricăror alte proceduri străine referitoare la același debitor, de care reprezentantul a luat cunoștință.

Măsuri cu
executare
vremelnică,
încuviințate pe
durata
soluționării
cererii de
recunoaștere

Art. 20. – (1) La solicitarea reprezentantului străin, instanța va putea încuviința, la data formulării cererii de recunoaștere a procedurii străine sau în cursul soluționării acesteia, următoarele măsuri cu executare vremelnică, în măsura în care acestea sunt de extremă necesitate pentru protejarea bunurilor debitorului sau a intereselor creditorilor:

a) suspendarea actelor, a operațiunilor și a oricăror alte măsuri de executare individuală asupra bunurilor debitorului;

b) însărcinarea reprezentantului străin, sau a altei persoane desemnate de instanță cu administrarea, conservarea sau valorificarea tuturor sau a unora dintre bunurile debitorului, situate în România care, prin natura acestora sau din alte cauze, sunt perisabile, supuse deteriorării sau devalorizării ori periclitare în orice alt mod;

c) orice altă măsură dintre cele prevăzute la art.22 alin.(1) lit. c), d) și g).

(2) Judecarea cererii prevăzute la alin.(1) se face cu citarea părților interesate.

(3) Măsurile încuviințate în condițiile prevăzute de alin.(1) încetează la momentul pronunțării de către instanță a hotărârii asupra cererii de recunoaștere a procedurii străine, cu excepția cazului în care durata acestor măsuri este prelungită, în conformitate cu prevederile art.22 alin.(1) lit.f).

(4) Instanța va putea refuza încuviințarea măsurilor prevăzute la alin.(1) în măsura în care aceasta ar împiedica desfășurarea în bune condiții a unei proceduri străine principale.

Efectele
recunoașterii
unei proceduri
străine
principale

Art. 21. – (1) De la data recunoașterii procedurii străine principale, este împiedicată pornirea următoarelor cereri și acțiuni, judiciare sau extrajudiciare, iar dacă acestea sunt deja pornite, ele se suspendă de drept:

a) cererile sau acțiunile cu caracter individual, vizând bunuri, drepturi și obligații ale debitorului;

b) actele, operațiunile și orice alte măsuri de executare individuală asupra bunurilor debitorului.

(2) La solicitarea unui creditor titular al unei creanțe garantate cu ipotecă, gaj sau cu altă garanție reală mobilă, ori drept de retenție, de orice fel, instanța va putea ridica suspendarea prevăzută la alin.(1), în condițiile prevăzute de Legea nr.64/1995.

(3) Începând cu data prevăzută la alin.(1), exercițiul dreptului de a înstrăina, greva sau dispune în orice alt mod de bunurile debitorului este suspendat. Actele efectuate cu încălcarea acestor prevederi sunt nule de drept.

(4) Face excepție de la aplicarea alin.(3) exercitarea dreptului unui comerciant de a efectua acte, operațiuni și plăți care se încadrează în condițiile obișnuite de exercitare a activității curente, pentru care instanța va putea decide suspendarea, în condițiile prevăzute de art.22.

(5) Recunoașterea procedurii străine principale împiedică începerea curgerii termenului de prescripție a cererilor și acțiunilor prevăzute la alin.(1), iar dacă acestea sunt deja pornite, recunoașterea procedurii străine principale reprezintă cauză de întrerupere a termenului de prescripție a cererilor și a acțiunilor respective.

(6) Prevederile alin.(1) nu împiedică formularea unei acțiuni de deschidere a procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995 ori înregistrarea cererii de admitere a creanțelor în cadrul acestei proceduri.

Adoptarea
măsurilor cu
executare
vremelnică
ulterior
recunoașterii
procedurii
străine

Art. 22. – (1) La solicitarea reprezentantului străin, instanța poate încuviința, ulterior recunoașterii procedurii străine principale sau secundare, orice măsură cu executare vremelnică necesară pentru protejarea bunurilor debitorului sau a intereselor creditorilor acestuia, precum:

a) suspendarea acțiunilor ori a cererilor cu caracter individual referitoare la bunurile, drepturile și obligațiile debitorului, în măsura în care acestea nu au fost oprite sau suspendate în condițiile prevăzute la art.21 alin.(1) lit.a);

b) suspendarea măsurilor de executare purtând asupra bunurilor debitorului, în măsura în care oprirea sau suspendarea nu a intervenit ca urmare a aplicării art.20 alin.(1) lit.a);

c) suspendarea exercițiului dreptului de a înstrăina, greva sau dispune în orice alt mod de bunurile debitorului, în măsura în care suspendarea nu a intervenit în condițiile prevăzute la art.21 alin.(2);

d) administrarea de probe referitoare la bunurile, actele juridice, drepturile sau obligațiile debitorului, precum și asigurarea dovezilor și constatarea unei stări de fapt prin executor judecătoresc;

e) însărcinarea reprezentantului străin sau a altei persoane desemnate de instanță cu administrarea sau valorificarea tuturor sau a unora dintre bunurile debitorului, situate în România;

f) prelungirea duratei măsurilor încuviințate în condițiile prevăzute la art.20 alin.(1);

g) aprobarea oricărei alte măsuri care poate fi îndeplinită de reprezentantul român, în condițiile stabilite de Legea nr.64/1995.

(2) La solicitarea reprezentantului străin, instanța va putea împuternici, ulterior recunoașterii procedurii străine principale sau secundare, pe reprezentantul străin sau pe o altă persoană desemnată de instanță cu administrarea și realizarea tuturor sau a unora dintre bunurile debitorului, situate în România, în măsura în care instanța va considera că interesele creditorilor români sunt protejate în mod corespunzător.

(3) În vederea încuviințării măsurilor prevăzute în prezentul articol în favoarea reprezentantului unei proceduri străine secundare, instanța se va asigura că, potrivit legii române, aceste măsuri poartă numai asupra bunurilor susceptibile a fi administrate în cadrul

procedurii secundare ori au ca obiect numai informații necesare în acea procedură.

Protecția
creditorilor și a
altor persoane
interesate

Art. 23. – (1) În vederea aprobării sau a respingerii cererilor de încuviințare a măsurilor menționate la art.20 sau 22 ori a modificării sau încetării măsurilor menționate la alin.(3), instanța se va asigura că interesele creditorilor, ale debitorului și ale altor persoane interesate sunt protejate în mod corespunzător.

(2) Instanța poate condiționa încuviințarea oricărei măsuri, în temeiul art.20 sau 22, de îndeplinirea oricăror cerințe pe care le consideră necesare.

(3) La solicitarea reprezentantului străin sau a altei persoane interesate ori din oficiu, instanța va putea dispune modificarea sau încetarea măsurii încuviințate în condițiile art.20 sau 22.

Acțiunile de
anulare a actelor
juridice
încheiate în
dauna
drepturilor
creditorilor

Art. 24. – (1) De la data recunoașterii procedurii străine, reprezentantul străin are calitate procesuală pentru a formula acele acțiuni de anulare a actelor juridice încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor săi, cu care este împuternicit administratorul sau, după caz, lichidatorul judiciar, în condițiile stabilite de Legea nr.64/1995.

(2) În cazul cererilor de anulare formulate de reprezentantul unei proceduri străine secundare, instanța se va asigura că acestea au ca obiect numai bunuri care, potrivit legii române, sunt susceptibile a fi administrate în procedura străină secundară.

Intervenția
reprezentantului
străin în cadrul
cererilor și
acțiunilor cu
caracter
individual
desfășurate în
România

Art. 25. – De la data recunoașterii procedurii străine, reprezentantul străin are calitate procesuală pentru a interveni în cadrul oricărei cereri sau acțiuni cu caracter individual, judiciare sau extrajudiciare, în care debitorul are calitatea de parte, în măsura în care sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute de legea română.

CAPITOLUL IV

Cooperarea cu instanțele și reprezentanții străini

Cooperarea și comunicarea directă dintre instanțele române, pe de o parte, și instanțele și reprezentanții străini, pe de altă parte

Art. 26. – (1) Instanțele române vor coopera cu instanțele și reprezentanții străini într-o măsură cât mai extinsă, în privința aspectelor prevăzute la art. 2; cooperarea se va putea realiza direct sau prin intermediul reprezentantului român.

(2) Instanțele sunt abilitate să comunice sau să solicite informații ori asistență, în mod direct, de la instanțele sau reprezentanții străini.

Cooperarea și comunicarea directă între reprezentantul român și instanțele sau reprezentanții străini

Art. 27. – (1) În exercitarea atribuțiilor sale și sub supravegherea instanței, reprezentantul român va coopera cu instanțele și reprezentanții străini, într-o măsură cât mai extinsă, în privința aspectelor prevăzute la art. 2.

(2) În exercitarea atribuțiilor sale și sub supravegherea instanței, reprezentantul român este abilitat să comunice în mod direct cu instanțele și reprezentanții străini.

Forme de cooperare

Art. 28. – Cooperarea prevăzută la art. 26 și 27 va putea fi pusă în aplicare prin orice mijloace adecvate, precum:

a) desemnarea unei persoane sau a unui organ care să acționeze potrivit indicațiilor instanței;

b) comunicarea de informații prin orice mijloace pe care instanța le consideră adecvate;

c) coordonarea administrării și supravegherii bunurilor și a activității debitorului;

d) aprobarea sau punerea în aplicare de către instanțe a acordurilor de coordonare a procedurilor;

e) coordonarea procedurilor concomitente referitoare la același debitor.

CAPITOLUL V

Proceduri concomitente

Deschiderea
procedurii
prevăzute de
Legea
nr.64/1995
ulterior
recunoașterii
unei proceduri
străine
principale

Art. 29. – Ulterior recunoașterii unei proceduri străine principale, deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995 împotriva aceluiași debitor se poate realiza în condițiile prevăzute de această lege și numai în măsura în care debitorul are stabilit un sediu în România. Efectele procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995 se vor limita numai la bunurile situate pe teritoriul statului român și, în măsura necesară aplicării cooperării și coordonării prevăzute la art.26 - 28, la alte bunuri ale debitorului care, potrivit legii române, trebuie să fie administrate în această procedură.

Coordonarea
procedurii
prevăzute de
Legea
nr.64/1995 și a
procedurii
străine

Art. 30. – În cazul în care o procedură străină și procedura prevăzută de Legea nr.64/1995 se desfășoară concomitent cu privire la același debitor, instanța va întreprinde măsurile vizând cooperarea și coordonarea, prevăzute la art.26 - 28, și va proceda în felul următor:

A. atunci când cererea de recunoaștere a procedurii străine este formulată ulterior deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995:

a) orice măsură cu executare vremelnică încuviințată în temeiul art.20 sau 22 va trebui să fie compatibilă cu prevederile procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995;

b) art.21 nu se aplică în măsura în care procedura străină este recunoscută ca procedură străină principală;

B. atunci când cererea de recunoaștere a procedurii străine este admisă ori numai formulată anterior deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995:

a) orice măsură cu executare vremelnică, încuviințată în temeiul art.20 sau 22, va fi reexaminată de instanță, care va dispune modificarea sau încetarea acesteia, dacă este incompatibilă cu dispozițiile procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995;

b) în măsura în care procedura străină este recunoscută ca procedură străină principală, se va dispune, în conformitate cu prevederile art.21 alin.(2), modificarea sau încetarea măsurilor de suspendare sau oprire, prevăzute la art.21 alin.(1) și (3), dacă aceste măsuri sunt incompatibile cu derularea procedurii prevăzute de Legea nr.64/1995;

C. atunci când va decide asupra încuviințării, respectiv a modificării sau prelungirii duratei măsurilor cu executare vremelnică încuviințate reprezentantului unei proceduri străine secundare, instanța se va asigura că, potrivit legii române, aceste măsuri poartă numai asupra bunurilor susceptibile a fi administrate în cadrul procedurii secundare ori au ca obiect numai informații necesare în acea procedură.

Coordonarea
mai multor
proceduri
străine

Art. 31. – În măsura existenței mai multor proceduri străine vizând același debitor, instanța va întreprinde măsurile vizând cooperarea și coordonarea, prevăzute la art.26 - 28, în ceea ce privește aspectele menționate la art.2, și va proceda în felul următor:

a) orice măsură cu executare vremelnică încuviințată în temeiul art.20 sau 22 reprezentantului unei proceduri străine secundare ulterior recunoașterii unei proceduri străine principale trebuie să fie compatibilă cu derularea procedurii străine principale;

b) atunci când cererea de recunoaștere a procedurii străine secundare este admisă ori numai formulată anterior recunoașterii procedurii străine principale, orice măsură cu executare vremelnică încuviințată în temeiul art. 20 sau 22 va fi reexaminată de instanță, care va dispune modificarea sau încetarea acesteia, în măsura în care este incompatibilă cu derularea procedurii străine principale;

c) în măsura în care mai multe proceduri străine secundare sunt recunoscute succesiv, instanța va încuviința, modifica ori va dispune încetarea măsurilor cu executare vremelnică într-o manieră care să înlesnească coordonarea procedurilor respective.

Prezumția de insolvență întemeiată pe recunoașterea procedurii străine principale

Art. 32. – (1) Recunoașterea unei proceduri străine principale constituie, până la proba contrarie, o prezumție a stării de insolvență a debitorului, în temeiul căreia se poate deschide procedura prevăzută de Legea nr.64/1995.

(2) Prevederile alin.(1) nu se aplică în cazul în care procedura străină recunoscută este secundară.

Ordinea de plată în procedurile concomitente

Art. 33. – (1) Creditorul care a primit o plată parțială pentru creanța sa, în cadrul unei proceduri de insolvență desfășurată în conformitate cu dispozițiile legislației unui stat străin, nu va mai putea primi plăți suplimentare în contul aceleiași creanțe, în cadrul procedurii deschise potrivit Legii nr.64/1995, cu privire la același debitor, în măsura în care partea proporțională pe care ar primi-o, în această procedură, creditorii din aceeași clasă cu creditorul respectiv este mai mică decât plata creditorului primită în procedura străină.

(2) Prevederile alin.(1) nu afectează drepturile creditorilor titulari de creanțe garantate cu ipotecă, gaj sau cu altă garanție reală mobilă ori drept de retenție, de orice fel.

TITLUL II

Raporturi cu statele membre ale Uniunii Europene

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Sfera de aplicare

Art. 34. – Prezentul titlu se aplică în următoarele situații:

a) în cazul în care este solicitată asistență în România de către o instanță a unui stat membru al Uniunii Europene sau de către un lichidator european, în legătură cu o procedură de insolvență deschisă într-un stat

membru al Uniunii Europene;

b) în cazul în care este solicitată asistență într-un stat membru al Uniunii Europene în legătură cu o procedură care se desfășoară potrivit Legii nr.64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului;

c) în cazul desfășurării concomitente a unei proceduri de insolvență românești și a unei proceduri de insolvență deschise într-un stat membru al Uniunii Europene, referitoare la același debitor.

Competența
internațională

Art. 35. – (1) Instanțele statului pe teritoriul căruia este situat centrul principalelor interese ale debitorului sunt competente să hotărască deschiderea procedurii de insolvență.

(2) În cazul în care centrul principalelor interese ale debitorului este situat pe teritoriul unui stat, instanțele altui stat nu sunt competente să hotărască deschiderea procedurii teritoriale de insolvență cu privire la debitorul respectiv, cu excepția cazului în care acesta are un sediu și pe teritoriul statului în cauză. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului care se situează pe teritoriul ultimului stat.

(3) Atunci când se deschide o procedură potrivit alin.(1), orice altă procedură deschisă ulterior, în conformitate cu alin.(2), reprezintă o procedură secundară. Procedura străină secundară trebuie să fie o procedură de lichidare.

(4) Procedura prevăzută la alin.(2) nu poate fi deschisă înainte de deschiderea unei proceduri străine principale, potrivit alin.(1), cu excepția cazului în care:

a) o procedură principală nu poate fi deschisă, în conformitate cu alin.(1), din cauza condițiilor stabilite de legea statului pe teritoriul căruia se află centrul principalelor interese ale debitorului;

b) deschiderea procedurii teritoriale este solicitată de un creditor al cărui domiciliu, reședință sau sediu se găsește pe teritoriul aceluiași stat în care este stabilit sediul respectiv ori a cărui creanță izvorăște din actele

încheiate la locul aceluui sediu.

Legea
aplicabilă

Art. 36. – (1) Cu excepția dispozițiilor contrare cuprinse în prezentul titlu, legea aplicabilă procedurii și efectelor acesteia este aceea a statului pe teritoriul căruia procedura este deschisă, denumit în continuare *stat de deschidere*.

(2) Legea statului de deschidere va prevedea condițiile în care procedura trebuie deschisă, desfășurată și închisă, în special:

a) debitorii care fac obiectul procedurii, în raport cu calitatea acestora;

b) bunurile care alcătuiesc averea debitorului și regimul juridic al bunurilor dobândite de debitor ulterior deschiderii procedurii;

c) atribuțiile debitorului și ale reprezentantului român, respectiv ale lichidatorului european;

d) condițiile în care se poate face compensarea obligațiilor;

e) efectele procedurii în ceea ce privește contractele la care debitorul este parte, aflate în curs de desfășurare;

f) efectele procedurii asupra acțiunilor individuale, cu excepția proceselor aflate în curs de soluționare;

g) creanțele ce urmează a fi înregistrate la pasivul debitorului și regimul juridic al creanțelor născute după deschiderea procedurii;

h) regulile vizând înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor;

i) regulile care stabilesc distribuția sumelor rezultate din valorificarea bunurilor, rangul creanțelor și drepturile creditorilor care au fost parțial dezinteresați după deschiderea procedurii prin compensațiune sau ca urmare a valorificării unui drept real;

j) condițiile și efectele închiderii procedurii, în special în cazul unui concordat sau plan de reorganizare;

k) drepturile creditorilor ulterior închiderii procedurii;

l) sarcina achitării taxelor și a cheltuielilor de judecată;

m) regulile referitoare la constatarea nulității, anularea sau constatarea inopozabilității actelor juridice care prejudiciază drepturile creditorilor din adunarea creditorilor.

Drepturi reale
ale terților

Art. 37. – (1) Deschiderea procedurii nu afectează drepturile reale constituite în favoarea terților sau a creditorilor, anterior deschiderii procedurii, asupra bunurilor corporale sau incorporale, mobile sau imobile, individual determinate sau constituite în universalități, aparținând debitorului, și care se găsesc pe teritoriul unui alt stat la momentul deschiderii procedurii.

(2) Drepturile prevăzute la alin.(1) vizează, printre altele:

a) dreptul de a executa sau de a solicita executarea bunurilor care fac obiectul unui contract de garanție mobiliară sau imobiliară, precum și dreptul de a fi îndestulat din sumele de bani obținute printr-o asemenea executare ori din fructele bunurilor respective, în temeiul unei ipotecii, gaj sau al altei garanții reale mobiliare ori drept de retenție, de orice fel;

b) dreptul exclusiv de realizare a unei creanțe, ca urmare a gajării sau cesionării acestei creanțe cu titlu de garanție;

c) dreptul de revendicare a bunului și/sau de urmărire a acestuia în mâinile oricui îl deține ori îl folosește împotriva voinței părții îndreptățite;

d) dreptul real de a culege fructele unui bun.

(3) Este asimilat dreptului real dreptul înscris într-un registru public și opozabil terților, care dă posibilitatea dobândirii unui drept real, în sensul prevăzut la alin.(1).

(4) Prevederile alin.(1) nu împiedică formularea acțiunilor de constatare a nulității, în anulabilitate sau în constatarea inopozabilității, menționate la art.36 alin.(2) lit.m).

Compensarea

Art. 38. – (1) Deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când această operațiune este permisă de legea aplicabilă creanței debitorului insolvent.

(2) Prevederile alin.(1) nu împiedică formularea acțiunilor de constatare a nulității, în anulabilitate sau în constatarea inopozabilității, menționate la art.36 alin.(2) lit.m).

Rezerva
dreptului de
proprietate

Art. 39. – (1) Deschiderea procedurii împotriva cumpărătorului unui bun nu afectează drepturile vânzătorului acelui bun, întemeiate pe rezerva dreptului de proprietate, dacă bunul se găsește, la momentul deschiderii procedurii, pe teritoriul unui alt stat decât statul de deschidere.

(2) Deschiderea procedurii împotriva vânzătorului unui bun, ulterior predării acestuia, nu constituie o cauză de rezoluțiune sau de denunțare a vânzării și nu împiedică dobândirea dreptului de proprietate asupra bunului de către cumpărător, dacă bunul respectiv se găsește, la momentul deschiderii procedurii, pe teritoriul unui alt stat decât statul de deschidere.

(3) Prevederile alin.(1) și (2) nu împiedică formularea acțiunilor de constatare a nulității, în anulare sau în inopozabilitate, menționate la art.36 alin.(2) lit.m).

Contracte
având drept
obiect bunuri
imobile

Art. 40. – Efectele procedurii asupra unui contract prin care se dobândește un drept de proprietate sau folosință asupra unui bun imobil sunt determinate în mod exclusiv de legea statului pe teritoriul căruia se găsește acel bun imobil.

Sisteme de
plată și piețe
financiare

Art. 41. – (1) Fără a aduce atingere prevederilor art.37, efectele procedurii de insolvență în ceea ce privește drepturile și obligațiile participanților la un sistem de plată sau decontare ori la o piață financiară sunt guvernate în mod exclusiv de legea statului în care există

acel sistem sau acea piață financiară.

(2) Prevederile alin.(1) nu împiedică formularea acțiunilor de constatare a nulității, anulare sau în inopozabilitate a plăților sau a tranzacțiilor financiare, în condițiile legii aplicabile sistemului de plată sau decontare ori pieței financiare respective.

Raporturi de
muncă

Art. 42. – Efectele procedurii de insolvență asupra unui contract de muncă sau a altor raporturi de muncă sunt guvernate în mod exclusiv de legea aplicabilă contractului sau raportului de muncă respectiv.

Drepturile
supuse
înscrierii în
registre publice

Art. 43. – Efectele procedurii de insolvență în ceea ce privește drepturile debitorului asupra unui bun imobil, navă sau aeronavă, supuse înscrierii într-un registru public, sunt determinate de legea statului sub autoritatea căruia este păstrat acel registru.

Drepturi de
proprietate
industrială

Art. 44. – Drepturile de proprietate industrială sau orice alte drepturi similare, constituite și protejate potrivit legislației Uniunii Europene și/sau legii române, nu pot fi incluse decât în procedura menționată la art.3 lit. b).

Acte
prejudiciabile

Art. 45. – Prevederile art.36 alin.(2) lit.m) nu se aplică în măsura în care persoana care a beneficiat de pe urma unui act prejudiciabil pentru adunarea creditorilor dovedește că:

a) acel act este guvernat de legea unui alt stat decât cea a statului de deschidere;

b) legea respectivă nu permite, în cazul respectiv, sub nici o formă, atacarea actului.

Protecția
terților
dobânditori

Art. 46. – Dacă debitorul dispune cu titlu oneros, după deschiderea procedurii de insolvență, de

a) un bun imobil;

b) o navă sau aeronavă supusă înscrierii într-un registru public;

c) valori mobiliare a căror existență presupune înscrierea acestora într-un registru prevăzut de lege,

validitatea actelor de dispoziție respective este guvernată de legea statului pe teritoriul căruia se găsește bunul imobil ori, după caz, sub autoritatea căruia se păstrează registrul.

Efectele
procedurii de
insolvență
asupra
proceselor în
curs de
soluționare

Art. 47. – Efectele procedurii de insolvență asupra unui proces în curs de soluționare al cărui obiect îl reprezintă un bun sau un drept de care debitorul este desesizat sunt guvernate în mod exclusiv de legea statului în care acel proces se află în curs de soluționare.

CAPITOLUL II

Recunoașterea procedurii europene de insolvență

Principiu

Art. 48. – (1) Orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență, adoptată de o instanță a unui stat, competentă în conformitate cu prevederile art.35, este recunoscută în toate celelalte state, de îndată ce aceasta își produce efectele în statul de deschidere. Această regulă se aplică și în cazul în care debitorul, din cauza calității sale, nu poate fi supus unei proceduri de insolvență în celelalte state.

(2) Recunoașterea procedurii menționate la art.35 alin.(1) nu împiedică deschiderea procedurii prevăzute la art.35 alin.(2) de către o instanță a unui alt stat. În acest caz, procedura ulterioară reprezintă o procedură secundară, în sensul Capitolului III al prezentului titlu.

Efectele
recunoașterii

Art. 49. – (1) Hotărârea de deschidere a procedurii menționate la art.35 alin.(1) produce, fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare, în orice alt stat, efectele prevăzute de legea statului de deschidere, cu excepția cazului în care prezentul titlu conține dispoziții contrare și, de asemenea, dacă nici o procedură de tipul celei prevăzute la art.35 alin.(2) nu este deschisă în acel stat.

(2) Efectele procedurii menționate la art.35 alin.(2) nu pot fi contestate în celelalte state. Orice limitare a drepturilor creditorilor, precum suspendarea judecării cererilor sau a acțiunilor individuale, ori reținerea datoriilor rezultând din această procedură poate fi opusă, în ceea ce privește bunurile situate pe teritoriul unui alt stat, numai creditorilor care și-au exprimat acordul.

Atribuțiile
reprezentantu-
lui român și ale
lichidatorului
european

Art. 50. – (1) Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european, desemnat de o instanță competentă, potrivit art.35 alin.(1), poate exercita pe teritoriul altui stat toate atribuțiile conferite de legea statului de deschidere, atât timp cât nici o altă procedură de insolvență nu a fost deschisă ori nici o măsură de conservare sau protecție contrară nu a fost adoptată, ca urmare a unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență în acel stat. Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european poate, printre altele, sub rezerva art.37 și 39, să deplaseze bunurile debitorului în afara statului pe teritoriul căruia se găsesc aceste bunuri.

(2) Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european desemnat de instanța competentă, potrivit art.35 alin.(2), poate solicita, pe cale judiciară sau extrajudiciară, în orice alt stat, constatarea faptului că transferul unui bun mobil de pe teritoriul statului de deschidere pe teritoriul aceluia alt stat a avut loc ulterior momentului de deschidere a procedurii teritoriale de insolvență în care a fost desemnat. Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european poate, totodată, să exercite orice acțiune de constatare a nulității, în anulare sau în inopozabilitate necesară pentru protejarea intereselor adunării creditorilor.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european este obligat să respecte legea statului pe teritoriul căruia acționează, în special cu privire la procedurile și modalitățile de valorificare a bunurilor. Aceste atribuții nu pot include folosirea de mijloace de constrângere sau dreptul de a soluționa acțiuni judecătorești sau alte tipuri de litigii.

Probarea
desemnării
reprezentantu-
lui român și a
lichidatorului
european

Art. 51. – (1) Probarea desemnării reprezentantului român sau, după caz, a lichidatorului european se realizează prin prezentarea unei copii certificate a originalului hotărârii de desemnare sau prin orice alt act emis de instanța competentă.

(2) Se poate solicita traducerea hotărârii de desemnare într-una din limbile oficiale ale statului pe teritoriul căruia reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european va acționa; nici o legalizare sau altă formalitate similară nu este necesară.

Restituire și
imputație

Art. 52. – (1) Sub rezerva art.37 și 39, creditorul care, ulterior deschiderii procedurii menționate la art.35 alin.(1), obține prin orice mijloc, mai ales prin executarea bunurilor debitorului situate pe teritoriul unui alt stat contractant, satisfacerea, în tot sau în parte, a creanței sale, trebuie să restituie reprezentantului român sau, după caz, lichidatorului european, valoarea obținută.

(2) Pentru a se asigura un tratament egal creditorilor, creditorul care a obținut, în cadrul unei proceduri de insolvență, satisfacerea parțială a creanței sale, va participa la repartizările realizate în altă procedură numai dacă creditorii de același rang sau din aceeași clasă ar primi, în această din urmă procedură, o parte echivalentă.

Publicitatea

Art. 53. – (1) Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european va putea solicita publicarea unei notificări privind hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență și, dacă este cazul, pe cea de desemnare a sa, în orice alt stat, în modalitățile stabilite de acel stat. Notificarea va indica persoana reprezentantului român sau, după caz, a lichidatorului european desemnat și va preciza dacă norma de competență aplicată este cea prevăzută la art.35 alin.(1) sau, după caz, alin.(2).

(2) În măsura în care, în statele pe teritoriul cărora debitorul are un sediu, publicarea notificării prevăzute la alin.(1) este obligatorie, reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european sau orice altă autoritate,

împuternicită în acest scop în statul în care procedura menționată la art.35 alin.(1) a fost deschisă, este obligată să întreprindă măsurile necesare pentru efectuarea publicității.

Înscrierea
într-un registru
public

Art. 54. – (1) Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european va putea solicita înscrierea unei mențiuni cu privire la hotărârea de deschidere a procedurii prevăzute la art.35 alin.(1) în cartea funciară, registrul comerțului și orice alt registru public păstrat în celelalte state.

(2) În statele în care înscrierea mențiunii prevăzute la alin.(1) este obligatorie, reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european sau orice autoritate împuternicită în acest scop în statul în care procedura prevăzută la art.35 alin.(1) a fost deschisă este obligat să întreprindă măsurile necesare pentru înscrierea mențiunii respective.

Speze

Art. 55. – Spezele prilejuite de efectuarea măsurilor de publicitate și de înscriere menționate la art. 53 și 54 sunt considerate cheltuieli de procedură.

Executarea
unei obligații
în favoarea
debitorului

Art. 56. – (1) Persoana care execută o obligație, într-un stat, în beneficiul unui debitor supus unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat, în loc să o execute în beneficiul reprezentantului român sau, după caz, al lichidatorului european al acelei proceduri, este liberată dacă nu a avut cunoștință de deschiderea procedurii.

(2) Persoana care execută obligația respectivă anterior îndeplinirii măsurilor de publicitate prevăzute la art.53 este prezumată, până la proba contrarie, că nu a avut cunoștință de deschiderea procedurii de insolvență; executarea obligației ulterior îndeplinirii măsurilor de publicitate prezumă, până la proba contrarie, că persoana a avut cunoștință de deschiderea procedurii.

Recunoașterea
și caracterul
executoriu al
altor hotărâri

Art. 57. – (1) Hotărârile referitoare la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență, pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere a procedurii este recunoscută potrivit art.48, precum și concordatul sau planul de reorganizare confirmat de acea instanță sunt recunoscute fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare. Aceste hotărâri urmează a se executa în conformitate cu dispozițiile legale în materie.

(2) Prevederile alin.(1) se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă sunt adoptate de o altă instanță.

(3) Prevederile alin.(1) se aplică și hotărârilor de încuviințare a unor măsuri cu executare vremelnică, adoptate ulterior formulării cererii de deschidere a procedurii de insolvență.

(4) Instanțele nu sunt ținute să recunoască sau să execute hotărârile prevăzute la alin.(1)-(3), în măsura în care aceasta ar avea drept efect limitarea libertății individuale sau a secretului corespondenței.

Excepții de
ordine publică

Art. 58. – Recunoașterea unei proceduri de insolvență deschisă în alt stat sau executarea unei hotărâri adoptate în cadrul unei astfel de proceduri sau în legătură directă cu aceasta va putea fi refuzată, dacă recunoașterea sau executarea ar contraveni în mod manifest ordinii publice de drept internațional privat, în special principiilor generale ori drepturilor și libertăților fundamentale prevăzute de Constituție.

CAPITOLUL III

Proceduri europene secundare de insolvență

Deschiderea
procedurii
secundare

Art. 59. – (1) Ulterior deschiderii procedurii prevăzute la art.35 alin.(1) de o instanță a unui stat și recunoașterii acesteia într-un alt stat, o procedură secundară de insolvență va putea fi deschisă în acel alt stat, în măsura în care instanțele acestuia ar fi competente în conformitate cu prevederile art.35 alin.(2), fără examinarea stării de insolvență a debitorului în acest stat.

(2) Procedura secundară prevăzută la alin.(1) va putea fi doar una dintre procedurile menționate în anexa nr.2.

(3) Efectele procedurii secundare prevăzute la alin.(1) se vor limita la bunurile debitorului care se găsesc pe teritoriul celui de-al doilea stat.

Legea
aplicabilă

Art. 60. – Cu excepția dispozițiilor contrare cuprinse în prezentul titlu, legea aplicabilă procedurii secundare este legea statului pe teritoriul căruia aceasta este deschisă.

Dreptul de a
solicita
deschiderea
procedurii
secundare

Art. 61. – Deschiderea unei proceduri secundare va putea fi solicitată de:

a) reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european desemnat în procedura principală;

b) orice altă persoană sau autoritate îndreptățită să solicite deschiderea unei proceduri de insolvență, în conformitate cu legea statului pe teritoriul căruia se solicită deschiderea procedurii secundare.

Avansarea de
speze

Art. 62. – În măsura în care legea statului contractant în care se solicită deschiderea procedurii secundare impune ca activul debitorului să fie suficient pentru acoperirea, în tot sau în parte, a spezelor procedurii (taxe și cheltuieli), instanța sesizată cu o asemenea cerere va putea solicita reclamantului plata unui avans sau o garanție cu o valoare corespunzătoare.

Obligația de
cooperare și
informare

Art. 63. – (1) Sub rezerva dispozițiilor legale care limitează comunicarea de informații, reprezentanților români sau, după caz, lichidatorilor europeni desemnați în procedura principală și în cele secundare le incumbă o obligație de informare reciprocă. Aceștia sunt ținuti să comunice neîntârziat orice informație care poate fi utilizată în cealaltă procedură, mai ales cu privire la stadiul prezentării cererilor de admitere a creanțelor și al verificării acestora, precum și la măsurile având drept scop închiderea procedurilor.

(2) Sub rezerva dispozițiilor legale aplicabile fiecărei proceduri, reprezentanților români sau, după caz, lichidatorilor europeni menționați la alin.(1) le incumbă și o obligație de cooperare reciprocă.

(3) Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european desemnat în procedura secundară este obligat să permită, în timp util, omologului său din procedura principală să-și prezinte propunerile referitoare la lichidarea sau la utilizarea bunurilor din procedura secundară.

Exercitarea
drepturilor
creditorilor

Art. 64. – (1) Orice creditor poate să-și înregistreze cererea de admitere a creanțelor sale în cadrul procedurii principale și al oricărei proceduri secundare.

(2) Reprezentanții români sau, după caz, lichidatorii europeni desemnați în procedura principală și în cele secundare vor înregistra, în cadrul altor proceduri, cererile de admitere a creanțelor care fuseseră înregistrate în cadrul procedurii în care au fost desemnați să acționeze, în măsura în care această înregistrare este utilă creditorilor din procedurile în care au fost desemnați și sub rezerva dreptului creditorilor de a se opune sau de a retrage înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor, dacă legea aplicabilă le dă acest drept.

(3) Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european desemnat într-o procedură principală sau secundară este abilitat să participe cu același titlu ca orice alt creditor în cadrul altor proceduri și, în special, să ia parte la adunarea creditorilor.

Suspendarea lichidării

Art. 65. – (1) Instanța care a deschis procedura secundară va suspenda, în tot sau în parte, operațiunile de lichidare, la cererea reprezentantului român sau, după caz, a lichidatorului european din procedura principală, sub rezerva facultății de a solicita acelui reprezentant român sau, după caz, lichidator european îndeplinirea oricărei măsuri adecvate pentru apărarea intereselor creditorilor și a categoriilor de creditori din procedura secundară.

(2) Instanța va putea respinge cererea reprezentantului român sau, după caz, a lichidatorului european din procedura principală, menționată la alin.(1), numai dacă aceasta nu prezintă, în mod evident, interes pentru creditorii din procedura principală.

(3) Suspendarea lichidării va putea fi dispusă pentru o perioadă maximă de 3 luni, care poate fi prelungită sau reînnoită pentru perioade având aceeași durată maximă.

(4) Instanța prevăzută la alin.(1) va dispune încetarea suspendării operațiunilor de lichidare:

a) la solicitarea reprezentantului român sau, după caz, a lichidatorului european din procedura principală;

b) din oficiu, la solicitarea unui creditor ori a reprezentantului român sau, după caz, a lichidatorului european din procedura secundară, dacă consideră că măsura suspendării nu se mai justifică, în special în ceea ce privește interesele creditorilor din procedura principală sau ale celor din procedura secundară.

Măsuri de închidere a procedurii secundare de insolvență

Art. 66. – (1) Dacă legea aplicabilă procedurii secundare admite posibilitatea de închidere a acestei proceduri fără lichidare, în baza unui plan de reorganizare, concordat sau a unei alte măsuri similare, reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european din procedura principală va putea propune o asemenea măsură.

(2) Închiderea procedurii secundare printr-una din măsurile prevăzute la alin.(1) nu dobândește un caracter definitiv decât în măsura în care se obține acordul reprezentantului român sau, după caz, al lichidatorului

europăean din procedura principală ori, în lipsa acestui acord, în măsura în care măsura propusă nu afectează interesele financiare ale creditorilor din procedura principală.

(3) Orice limitare a drepturilor creditorilor, precum moratoriul sau descărcarea de obligații a debitorului, decurgând din adoptarea uneia din măsurile prevăzute la alin.(1) și (2) și propuse în cadrul unei proceduri secundare, își produce efectele asupra bunurilor debitorului care nu sunt incluse în această procedură numai cu acordul tuturor creditorilor interesați.

(4) Pe durata suspendării operațiunilor de lichidare, dispusă în conformitate cu prevederile art.65, numai reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european din procedura principală ori debitorul, cu acordul primului, poate propune, în cadrul procedurii secundare, măsurile prevăzute la alin.(1) și (2). Nici o altă propunere referitoare la asemenea măsuri nu va putea fi supusă votului creditorilor sau confirmării de către instanță.

Surplusul de
bunuri din
procedura
secundară

Art. 67. – Dacă lichidarea bunurilor din cadrul procedurii secundare permite satisfacerea tuturor creanțelor admise în acea procedură, reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european din procedura secundară va transfera neîntârziat surplusul de bunuri către omologul său din procedura principală.

Deschiderea
ulterioară a
unei proceduri
principale

Art. 68. – Deschiderea procedurii menționate la art.35 alin.(1) ulterior deschiderii, în alt stat, a procedurii prevăzute la art.35 alin.(2), conduce la aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 63-67 în cadrul procedurii deschise inițial, în măsura în care stadiul desfășurării acelei proceduri permite aceasta.

Transformarea
procedurii
anterioare

Art. 69. – (1) Reprezentantul român sau, după caz, lichidatorul european din procedura principală va putea solicita transformarea procedurilor europene de insolvență prevăzute în anexa nr.1, deschise anterior în alte state, într-o procedură de lichidare, în măsura în care această transformare este utilă pentru satisfacerea intereselor creditorilor din procedura principală.

(2) Instanța competentă, potrivit art.35 alin.(2), va dispune transformarea într-una din procedurile menționate în anexa nr.2.

Măsuri de
conservare și
protecție

Art. 70. – În cazul desemnării unui lichidator provizoriu de către instanța competentă, potrivit art.35 alin.(1), în vederea asigurării conservării bunurilor debitorului, acesta este abilitat să solicite încuviințarea oricărei măsuri de conservare sau de protecție asupra bunurilor debitorului care se situează pe teritoriul unui alt stat, prevăzută de legea acelui stat, pentru perioada cuprinsă între introducerea cererii de deschidere a procedurii principale și adoptarea hotărârii de deschidere a acelei proceduri.

CAPITOLUL IV

Informarea creditorilor și înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor acestora

Dreptul de
înregistrare a
cererilor de
admitere a
creanțelor

Art. 71. – Orice creditor care domiciliază, locuiește statornic sau își are stabilit sediul în alte state decât statul de deschidere, inclusiv autoritățile fiscale și organismele de asigurări sociale ale statelor respective sunt îndreptățite să-și înregistreze, în scris, cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurii de insolvență.

Obligația de
informare a
creditorilor

Art. 72. – (1) Din momentul deschiderii procedurii de insolvență într-un stat, instanța competentă din acel stat sau, după caz, lichidatorul european desemnat de instanță ori reprezentantul român îi vor informa neîntârziat pe creditorii cunoscuți care domiciliază, locuiesc statornic sau își au stabilit sediul în celelalte state, despre deschiderea procedurii de insolvență.

(2) Informarea prevăzută la alin.(1), realizată prin transmiterea unei notificări individuale, va cuprinde, printre altele, referiri la:

- a) termenul-limită pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor;
- b) sancțiunile corespunzătoare în caz de nerespectare a termenului-limită;
- c) organul sau autoritatea abilitată să înregistreze cererile de admitere a creanțelor;
- d) celelalte măsuri prescrise.

(3) Notificarea va indica și eventuala obligație a creditorilor cu creanțe garantate sau privilegiați de a înregistra cererea de admitere a propriilor creanțe.

Conținutul
cererii de
admitere a
creanței

Art. 73. – Creditorul va trimite în copie documentele justificative, dacă acestea există, și va indica natura creanței, data scadenței și valoarea sa, precum și existența unui privilegiu, garanții reale sau rezerve a dreptului de proprietate care poartă asupra acelei creanțe, inclusiv o enumerare a bunurilor asupra cărora poartă garanțiile invocate.

Limba folosită

Art. 74. – (1) Notificarea prevăzută la art.72 va fi redactată într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. În acest scop, se va utiliza un formular purtând, în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene, titlul: *INVITAȚIE DE ÎNREGISTRARE A CERERII DE ADMITERE A CREAȚEI. ATENȚIE MAXIMĂ LA TERMENUL LIMITĂ.*

(2) Orice creditor care domiciliază, locuiește statornic sau își are stabilit sediul într-un alt stat decât

statul de deschidere, va putea să-și înregistreze cererea de admitere a creanței sale într-una din limbile oficiale ale acelui stat. În acest caz, este obligatoriu ca cererea de admitere a creanței sale să poarte titlul: *CERERE DE ADMITERE A CREAMTEI*, redactat într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. Creditorului i se va putea solicita și traducerea cererii de admitere a creanței sale în această limbă.

Dispoziții
complementare

Art. 75. – Prevederile prezentului titlu se completează, în măsura compatibilității, cu dispozițiile titlului I.

TITLUL III

Dispoziții tranzitorii și finale

Intrarea în
vigoare

Art. 76. – Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 iulie 2003.

Dispoziții
tranzitorii

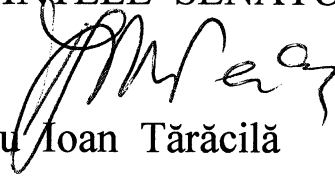
Art. 77. – Cererile de recunoaștere și executare a hotărârilor străine prin care se deschid și închid procedurile de insolvență, a hotărârilor străine adoptate pe parcursul procedurii de insolvență, precum și a hotărârilor străine care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care prezintă o strânsă legătură cu aceasta, formulate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, vor fi soluționate în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la data formulării acestora.

Dispozițiile
finale

Art. 78. – Anexele nr.1, 2 și 3 fac parte integrantă din prezenta lege.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 21 noiembrie 2002, cu respectarea prevederilor articolului 74 alineatul (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

Doru Ioan Tărăcilă

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 26 noiembrie 2002, cu respectarea prevederilor articolului 74 alineatul (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

Viorel Hrebenciuc

București,
Nr.

Procedurile europene de insolvență prevăzute la art.3 lit.g)

REGATUL BELGIEI

- Het faillissement//La faillite
- Het gerechtelijk akkoord//Le concordat judiciaire
- De collectieve schuldenregeling//Le règlement collectif de dettes

REPUBLICA FEDERALĂ GERMANIA

- Das Konkursverfahren
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren
- Das Insolvenzverfahren

REPUBLICA ELLENĂ - ΕΛΛΑΣ

- Πτώχευση
- Η ειδική εκκαθάριση
- Η προσωρινή διαχείριση εταιρίας. Η διοίκηση και η διαχείριση των πιστωτών
- Η υπαγωγή επιχείρησης υπό επίτροπο με σκοπό τη σύναψη συμβιβασμού με τους πιστωτές

REGATUL SPANIEI

- Concurso de acreedores
- Quiebra
- Suspensión de pagos

REPUBLICA FRANCEZĂ

- Liquidation judiciaire
- Redressement judiciaire avec nomination d'un administrateur

IRLANDA

- Compulsory winding up by the court
- Bankruptcy
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent
- Winding-up in bankruptcy of partnerships
- Creditors' voluntary winding up (with confirmation of a Court)

- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution
- Company examinership

REPUBBLICA ITALIANA

- Fallimento
- Concordato preventivo
- Liquidazione coatta amministrativa
- Amministrazione straordinaria
- Amministrazione controllata

MARELE DUCAT AL LUXEMBURGULUI

- Faillite
- Gestion contr  lee
- Concordat pr  ventif de faillite (par abandon d'actif)
- R  gime sp  cial de liquidation du notariat

REGATUL OLANDEI

- Het faillissement
- De surs  ance van betaling
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

REPUBBLICA AUSTRIA

- Das Konkursverfahren
- Das Ausgleichsverfahren

REPUBBLICA PORTUGHEZA

- O processo de fal  ncia
- Os processos especiais de recupera  o de empresa, ou seja:
- A concordata
- A reconstitu  o empresarial
- A reestrutura  o financeira
- A gest  o controlada

REPUBBLICA FINLANDA

- Konkurssi//konkurs
- Yrityssaneeraus//f  retagssanering

REGATUL SUEDEI

- Konkurs
- Företagsrekonstruktion

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD

- Winding up by or subject to the supervision of the court
- Creditors' voluntary winding up (with confirmation by the court)
- Administration
- Voluntary arrangements under insolvency legislation
- Bankruptcy or sequestration

Procedurile de lichidare prevăzute la art.3 lit.h)

REGATUL BELGIEI

- Het faillissement//La faillite

REPUBLICA FEDERALĂ GERMANIA

- Das Konkursverfahren
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren
- Das Insolvenzverfahren

REPUBLICA ELLENĂ - ΕΛΛΑΣ

- Πτώχευση
- Η ειδική εκκαθάριση

REGATUL SPANIEI

- Concurso de acreedores
- Quiebra
- Suspensión de pagos basada en la insolvencia definitiva

REPUBLICA FRANCEZĂ

- Liquidation judiciaire

IRLANDA

- Compulsory winding up
- Bankruptcy
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent
- Winding-up in bankruptcy of partnerships
- Creditors' voluntary winding up (with confirmation of a court)
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution

REPUBLICA ITALIA

- Fallimento
- Liquidazione coatta amministrativa

MARELE DUCAT AL LUXEMBURGULUI

- Faillite
- Régime spécial de liquidation du notariat

REGATUL OLANDEI

- Het faillissement
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

REPUBLICA AUSTRIA

- Das Konkursverfahren

REPUBLICA PORTUGHEZA

- O processo de falência

REPUBLICA FINLANDA

- Konkurssi//konkurs

REGATUL SUEDEI

- Konkurs

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD

- Winding up by or subject to the supervision of the court
- Creditors' voluntary winding up (with confirmation by the court)
- Bankruptcy or sequestration

Denumirile lichidatorilor europeni prevăzuți la art.3 lit.f)

REGATUL BELGIEI

- De curator//Le curateur
- De commissaris inzake opschorting//Le commissaire au sursis
- De schuldbemiddelaar//Le médiateur de dettes

REPUBLICA FEDERALĂ GERMANIA

- Konkursverwalter
- Vergleichsverwalter
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung)
- Verwalter
- Insolvenzverwalter
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung)
- Treuhänder
- Vorläufiger Insolvenzverwalter

REPUBLICA ELENĂ - ΕΛΛΑΣ

- Σύνδικος
- Ο προσωρινός διαχειριστής. Η διοικούσα επιτροπή των πιστωτών
- Ο ειδικός εκκαθαριστής
- Ο επίτροπος

REGATUL SPANIEI

- Depositario-administrador
- Interventor o Interventores
- Síndicos
- Comisario

REPUBLICA FRANCEZĂ

- Représentant des créanciers
- Mandataire liquidateur
- Administrateur judiciaire
- Commissaire à l'exécution de plan

IRLANDA

- Liquidator
- Official Assignee
- Trustee in bankruptcy
- Provisional Liquidator
- Examiner

REPUBBLICA ITALIA

- Curatore
- Commissario

MARELE DUCAT AL LUXEMBURGULUI

- Le curateur
- Le commissaire
- Le liquidateur
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat

REGATUL OLANDEI

- De curator in het faillissement
- De bewindvoerder in de surséance van betaling
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

REPUBBLICA AUSTRIA

- Masseverwalter
- Ausgleichsverwalter
- Sachwalter
- Treuhänder
- Besondere Verwalter
- Vorläufiger Verwalter
- Konkursgericht

REPUBBLICA PORTUGHEZĂ

- Gestor judicial
- Liquidatário judicial
- Comissão de credores

REPUBBLICA FINLANDA

- Pesänhoitaja//boförvaltare
- Selvittäjä//utredare

REGATUL SUEDEI

- Förvaltare
- God man
- Rekonstruktör

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD

- Liquidator
- Supervisor of a voluntary arrangement
- Administrator
- Official Receiver
- Trustee
- Judicial factor